

Sygn. akt II K 1491/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2019r

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Marta Przybylska

Protokolant st. sekr. sąd. Ilona Pilarczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu ---

po rozpoznaniu dnia 25.04.2019r

sprawy **A. K.**

syna M. i B. z d. M.

ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że

w dniu 19 lipca 2018 roku w K., kierował w strefie ruchu lądowego po drodze publicznej samochodem osobowym m-ki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,99 mg/l alkoholu w wdychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej skazanym prawomocnym wyrokiem przez Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim sygn.. akt II K 47/16 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat

tj. o czyn z art. 178a§4 kk

1. oskarżonego **A. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 178a § 4 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 26.10.2018r od godz. 00.20 do godz. 18.32 (jeden dzień),
3. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio,
4. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;
5. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i opłaty.

SSR Marta Przybylska

Sygn. akt II K 1491/18

UZASADNIENIE

W dniu 19 lipca 2018 roku w K. oskarżony A. K. kierował samochodem marki C. (...) o nr rej. (...). Oskarżony był po spożyciu 200 ml wódki w dniu 18 lipca 2018 ok godz. 23:30. Oskarżony próbował zaparkować kierowany przez siebie

pojazd na parkingu przed kamienicą na ul. (...). Razem z oskarżonym w pojeździe znajdowało się dwóch mężczyzn, którzy podróżowali na tylnym siedzeniu. Po zaparkowaniu pojazdu mężczyźni ci wysiedli z samochodu. Oskarżony cały czas siedział w samochodzie i nie wyszedł z niego do przyjazdu policji. Mężczyźni, którzy podróżowali razem z nimi uciekli na widok zbliżającego się patrolu. Oskarżony został zatrzymany przez wezwany patrol policji i poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które wykazało, iż prowadził on pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości z następującymi wynikami:

- o godzinie 2 : 38 – wynik 0,99 mg /l,
- o godzinie 2 : 40 – wynik 0,96 mg /l
- o godzinie 3 : 09 - wynik 0,98 mg /l
- o godzinie 3 : 39 - wynik 1,01 mg /l
- o godzinie 4 : 08 - wynik 0,99 mg /l

(dowód: notatka urzędowa k. 1,7, protokół użycia alkotestu k. 2,4, świadectwo wzorcowania k. 3,5 zapis nagrania k. 8, zeznania świadka K. K. k. 49 – 50, 109v – 110)

Oskarżony A. K. ma 27 lat, wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu. Jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu. Bezrobotny, utrzymuje się z prac dorywczych, z których osiąga dochód w wysokości 2000 złotych miesięcznie. Oskarżony był wcześniej karany, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowie W.. z dnia 26 kwietnia 2016 r. w sprawie sygn.. akt II K 47/16 m.in. za czyn z art. 178a § 1 k.k. w którym orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkich kategorii prawa jazdy na okres 4 lat.

U A. K. stwierdzono objawy zespołu zależności alkoholowej. W chwili czynu miał zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.38 - 39, opinia k. 71 – 73, zeznania świadka D. K. k. 109v, dane o karalności k. 16 - 17, odpis wyroku k. 56, zapytanie o ukaranie k. 76, informacja UM K. k. 14)

Oskarżony A. K. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Zdaniem sądu wyjaśnienia oskarżonego w zakresie nie przyznania się do winy nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym i stanowią linię obrony przyjętą przez oskarżonego. Stanowisko oskarżonego jest najbardziej korzystne z punktu widzenia jego obrony, jednakże pozostaje ono w sprzeczności z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. K. – naoczny świadek zdarzenia. Sąd uznał zeznania złożone przez świadka na rozprawie za wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem faktycznym. Zeznania te nie były wymuszane i stanowiły swobodną oraz wyczerpującą relację świadka dotyczącą przebiegu zdarzenia. K. K. w swych zeznaniach opisała dokładny przebieg zdarzenia i jego poszczególne fazy. Wskazała sposób jazdy oskarżonego oraz w jaki sposób zachowywał się po zaparkowaniu pojazdu. Opisała również sposób zachowania pozostałych osób. Podkreśliła, iż z całą pewnością oskarżony nie wysiadał z pojazdu i siedział za jego kierownicą do przyjazdu patrolu policji. Zeznania świadka znajdują pełne potwierdzenie w zarejestrowanym przez świadka przebiegu zdarzenia, które w pełni obrazuje zachowanie oskarżonego w okresie objętym zarzutem.

Za wiarygodne, lecz nie przedstawiające szczególnej mocy dowodowej należało uznać zeznania D. K. – babci oskarżonego, która nie była świadkiem zdarzenia objętego zarzutem. Świadek opisała jedynie sposób zachowywania się oskarżonego w życiu codziennym oraz opisała trudności wychowawcze jakie napotykała w związku z opieką nad wnukiem.

Sąd uznał za trafną i przydatną dla rozstrzygnięcia jako sporządzoną zgodnie z zasadami sztuki opinię biegłych psychiatrów w zakresie stwierdzenia czy w chwili dokonania zarzucanego czynu A. K. miał zachowaną lub ograniczoną zdolność do rozpoznania jego znaczenia lub pokierowania swym postępowaniem. Biegli w oparciu o analizę akt sprawy, dokumentacji medycznej i po przeprowadzeniu badania psychiatrycznego wskazali, iż nie stwierdzili u oskarżonego zaburzeń psychicznych mogących wpływać na zaburzenia świadomości.

Za wiarygodne należało uznać także zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie Sądu wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Artykuł 178a § 1 k.k. penalizuje czyn polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających. Zgodnie z art. 115 § 16 k. k. człowiek znajduje się w stanie nietrzeźwości, gdy zawartość alkoholu w jego krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość, lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg, albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Występek przewidziany w art. 178a § 1 k. k. jest przestępstwem formalnym, które może nastąpić bez względu czy zaistniał jakikolwiek skutek. Stronę podmiotową tego wystętku stanowi umyślność.

Zgodnie z art. 178 § 4 k.k. surowszą odpowiedzialność ponosi sprawca jeżeli czynu określonego w § 1 dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Oskarżony A. K. wypełnił swoim zachowaniem przedmiotową stronę wystętku z art. 178a § 4 k. k., gdyż po spożyciu alkoholu, mając powyżej 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc uprzednio skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wsiadł za kierownicę samochodu i wyjechał nim na drogę. Oskarżony miał pełną świadomość, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości. Świadczy o tym fakt, że jako dorosły mężczyzna przewidywał, że po wypiciu 200ml wódki ok. 2 godziny przed zdarzeniem znajduje się w stanie nietrzeźwości. Analiza dowodów zebranych w sprawie wskazuje, iż oskarżony działał umyślnie z zamiarem ewentualnym, gdyż zdając sobie sprawę, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, przewidywał możliwość popełnienia przestępstwa i godził się na to. Oskarżony miał również świadomość tego, iż był uprzednio skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. i orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, będący przedmiotem analizy i oceny Sądu, pozwala na przypisanie oskarżonemu winy, gdyż w czasie swojego bezprawnego i karalnego zachowania, mając możliwość podjęcia decyzji zgodnej z wymogami prawa i nie dał posłuchu normie prawnej.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należy ocenić jako duży. Przemawia za tym postawa oskarżonego oraz stopień i rodzaj naruszonego dobra jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu orzeczona kara jest sprawiedliwa i słuszna w odczuciu społecznym, spełniając tym samym wymogi prewencji generalnej, jak również stanowi zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną dóbr. A. K. mimo wcześniejszego skazania za czyn polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz orzeczeniu wobec niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w dniu 19 lipca 2018 r. kierował pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym aż 0,99 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony wyjechał kierowanym przez siebie pojazdem na drogę publiczną przewożąc inne osoby. Spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Oskarżony w toku postępowania nie wyraził

skruchy. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony wykazał się rażącym lekceważeniem zasad ruchu drogowego, ale także zasad współżycia społecznego, stwarzając zagrożenie dla innych użytkowników ruchu drogowego. Wymierzona kara ma znaczenie zarówno w zakresie indywidualnego oddziaływania kary na sprawcę, jak i także nie pozostaje bez znaczenia z uwagi na względy prewencji ogólnej związanej z wydźwiękiem, jaki zapadły w sprawie wyrok wywołać powinien w środowisku, w którym żyje oskarżony. Na poczet kary sąd na podstawie art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 26.10.2018r od godz. 00.20 do godz. 18.32.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k., Sąd na podstawie art. 42 § 3 k. k. orzekł w stosunku do A. K. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Przy wymiarze środka karnego chodzi nie tylko o kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, ale w pierwszym rzędzie o cele, które zakaz ma osiągnąć wobec oskarżonego, przede wszystkim cele zapobiegawcze, wysunięte przed cele wychowawcze. Taka hierarchia celów została przyjęta przez ustawodawcę także przy orzekaniu środków karnych (zob. art. 56 k.k. w zw. z art. 53 § 1 k.k.). Jasne jest więc, że obligatoryjny przecież zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio służy faktycznemu wyeliminowaniu z ruchu jako kierowców tych osób, które dopuściły się przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. wymienionego w art. 42 § 3 k.k.. Analizując realia przedmiotowej sprawy sąd nie znalazł żadnych wyjątkowych okoliczności, które mogły by wpłynąć na inny wymiar orzeczonego środka karnego.

Zgodnie z art. 43a § 2 kk sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk uwzględniając sytuację rodzinną i finansową oskarżonego sąd zwolnił A. K. od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty.

SSR Marta Przybylska